

Kardinál W. Brandmüller: Cirkev v Nemecku chce viac než autonómiu

lanuovabq.it

25. októbra 2019 ✚ Cirkev ✚ Cirkevná kríza

Na ambície nemeckej cirkvi poukázal kardinál Brandmüller: „Nie je to „iba“ otázka domáhania sa vlastnej autonómie, ale aj domýšľavosti o vlastnom „pozitívnom vplyve“ na celú Cirkev. Od podvolenia sa osvieteneckým ideálom 17. storočia po dnešnú synodu a systematickú opozíciu voči sv. Jánovi Pavlovi II. a Benediktovi XVI.: fázy politicko-náboženského projektu a arogancia národnej cirkvi dospeli do posledného štádia vzbury voči Rímu.

Foto: zástava hnutia Nemeckých kresťanov po roku 1933, zdroj: wikipedia.com

Kardinál Walter Brandmüller napísal zaujímavý článok¹⁾, ktorý pomáha pochopiť historické korene čoraz silnejšieho schizmatického prúdu Cirkvi v Nemecku, prúdu, ktorý s blížiacou sa revolučnou synodou nadobúda konkrétnu formu.

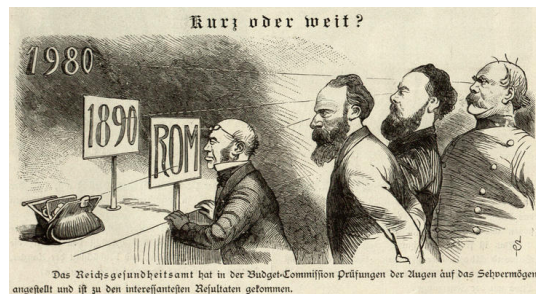
„Bez Júdu a bez Ríma predstavujeme nemecký Dóm“ („Ohne Juda, ohne Rom bauen wir Germaniens Dom“): toto vyjadrenie vystihuje politicko-náboženský projekt Georga von Schönerera, vedúceho predstaviteľa pangermanistického hnutia 19. – 20. storočia a inšpirátora šialeného nacistického projektu; tvrdenie, ktoré bez prílišnej diplomacie vyjadruje ideál, ktorý už dlho kvasí v nemeckej kultúre. Plameň, ktorý keď vzplanie a rozhorí sa, spôsobí ohromné škody, ale potom skrotne a opäť je z neho len žeravý uhlík tlejúci pod popolom, uhlík, ktorý však nevyhasol, iba tlie.

Prvým ideológom nemeckej národnej cirkvi bol Ignaz Heinrich von Wessenberg (1774 – 1860), kňaz, ktorého menoval za vikára Kostnickej diecézy Mons. Karl Theodor von Dalberg. U Wessenberga sa čoskoro ukázalo, že si osvojil osvietenské ideály, keď dokonca začal zakazovať púte, procesie a staval sa proti pobožnostiam, ako je svätý ruženec. Nemenej evidentný bol jeho febronianizmus – teologický prúd, ktorý popieral prvenstvo pápeža v jurisdikčnom zmysle a obmedzoval jeho moc v prospech biskupov a koncilov, a podporoval zakladanie národných cirkví. Wessenberg začal vypracovávať nemecký obrad odlišný od obradu latinskej cirkvi. Predovšetkým sa však venoval organizácii nemeckej cirkvi, na čele ktorej by stál prímás; táto myšlienka bola predložená počas Viedenského kongresu. Svätá Stolica musela po dlhom konflikte zrušiť Kostnickú diecézu a „prinútiť“ rebela Wessenberga, ktorý sa pritom vyznačoval čestným

morálnym životom venovaným povzneseniu chudobných, aby sa stiahol.

Kým Wessenberg zostal len pri teoretizovaní, dvaja odpadlí kňazi, Johannes Ronge a Johannes Czerski (alebo Gersky) prešli v roku 1844 aj k činom a založili nemeckú národnú cirkev v otvorenej opozícii voči učeniu katolíckej Cirkvi. Úspech bol okamžitý a v krátkom čase sa k „novej cirkvi“ pripojilo asi sto spoločenstiev, a to najmä zo severného a západného Nemecka. Bolo to však len chvíľkové vzplanutie. Už v roku 1860 z Cirkvi nezostalo nič. Ronge odvtedy pôsobil už iba ako antiklerikál „na voľnej nohe“.

Bolo to prenasledovanie, ktoré počas Bismarckovho Kulturkampfu znovu zbližilo nemeckých katolíkov s Apoštolskou stolicou: sen o nemeckej jednote sa konkrétne dosahoval aj vyhostením mnohých biskupov a kňazov; katolíkom sa nakoniec otvorili oči a hľadali (a našli) svoj referenčný bod v rímskom pápežovi. Sny o nemeckej národnej cirkvi sa na chvíľu vytratili. Vrátili sa počas modernistickej krízy a znova vyšumeli počas nacistického režimu a vojny. Opäť to bol pápež, tentokrát Pius XII., ktorý bránil nemeckú Cirkev, jej autentickú autonómiu pred zasahovaním totalitarizmu, a v čase medzinárodnej izolácie Nemecka vrátil dôstojnosť zničenému a poníženému národu.

Zdroj: wikipedia.com

Len čo útrapy ustúpili, arogantná idea národnej cirkvi opäť zdvihla hlavu, aby prepukla po vyhlásení Druhého vatikánskeho koncilu: „Človek by bol v pokušení myslieť si – hovorí kardinál Brandmüller -, že Ján XXIII. ohlásením koncilu otvoril „nemeckú Pandorinu skrinku“. Počas Druhého vatikánskeho koncilu sa mnohí nemeckí (a nielen nemeckí) biskupi usilovali koncil nasmerovať progresivistickým smerom, a tak položiť základy pre systematické spochybňovanie učenia Cirkvi.

Brandmüller pripomína, že Deutsche Katholikentag (snem nemeckých katolíkov konajúci sa každé dva roky) sa v roku 1968 stal smutnou kulisou vulgárnych protestov proti encyklike *Humanae Vitae* Pavla VI. Biskupská konferencia Nemeckej spolkovej republiky sa pokúsila upokojiť situáciu svojším spôsobom, čiže relativizovaním zákazu antikoncepcie obsiahnutého v encyklike. Vtedy došlo k poľutovaniahodnej udalosti: „Kardinál Döpfner, predseda Biskupskej konferencie západného Nemecka, zatajil listy kardinála Bengscha, ktorý v mene všetkých biskupov Nemeckej demokratickej republiky vyzval prijať encykliku, a nepripustil, aby sa dostali k adresátom. Čosi neslýchané!“

V roku 1968 biskupi západného Nemecka spolu s ďalšími biskupmi podpísali *Königsteinskú deklaráciu*, v ktorej zdôrazňovali, že vo veci antikoncepcie netreba vyžadovať poslušnosť, ale treba ju ponechať na svedomie manželov.

O niekoľko rokov neskôr, vysvetľuje Brandmüller, „v tejto protirímskej atmosfére, [...] v rokoch 1971 – 1975, bola zvolaná synoda nemeckých diecéz. Táto synoda bola už svojím štatútom v rozpore so stáročnou tradíciou Cirkvi, pretože laikom na synode dala rovnaké zastúpenie ako biskupom a kňazom s

rovnakými hlasovacími právami. Týmto spôsobom sa konflikty stali nevyhnutnými [...]. Profesor Joseph Ratzinger a biskup Karl Foster, v tom čase tajomník biskupskej konferencie, na protest opustili synodu.“

A nakoniec, systematická opozícia voči pontifikátu Jána Pavla II. s Ratzingerom od roku 1981 ako prefektom Kongregácie pre náuku viery. Nemecký odpor sa stal obzvlášť prudkým vtedy, keď Ján Pavol II. „zakázal katolíckym poradenským organizáciám vydávať „dokument o absolvovaní poradenstva“ požadovaný zákonom na to, aby mohol byť vykonaný umelý potrat, ktorý bol *de facto* trestom smrti nenarodeného dieťaťa. Dodnes je nepochopiteľný rázny a tvrdohlavý odpor zo strany nemeckých biskupov, najmä kardinála Lehmana a biskupa Kamphausa. Až v roku 2000 ustúpili a rozhodli sa, že poslúchnu pápeža. Na znak protestu však bolo založené združenie „Donum vitae“ – skutočne cynický názov – ktoré naďalej vydávalo tieto „dokumenty o absolvovaní poradenstva“.

V osemdesiatych rokoch, v roku 1989, bolo zverejnené slávne „*Kölner Erklärung*“ (Kolínske vyhlásenie), podpísané dvesto nemecky hovoriacimi teológmi.

Dnes však, poznamenáva Brandmüller, máme dočinenia s ďalšími požiadavkami zo strany Nemeckej biskupskej konferencie: nejde im už „iba“ o požadovanie autonómie v otázkach týkajúcich sa univerzálnej Cirkvi, ale chcú taktiež vyvíjať, nie bez istej domýšľavosti, „**pozitívny vplyv“ na celú Cirkev**, ako to vyjadril kardinál Marx vo svojom liste z 12. septembra adresovanom kardinálovi Ouelletovi.

1) <http://kath.net/news/69262>

<http://www.lanuovabq.it/it/dopo-lautonomia-la-chiesa-tesdesca-vuole-il-dominio>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kardinal-w-brandmuller-cirkev-v-nemecku-chce-viac-nez-autonomiu/>